

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404432976/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

Natten. Naar han da sad der, den hvide, blege Mand, blev jeg lidt vemodig ved at betragte det svækkede Legeme og de sørgmodige Træk. Og saaledes henvandt hans sidste Aar, Gud være lovet, mer og mer forberedende ham til et bedre Liv, indtil han i 1834 stille komsov af en Brystetændelse.

MIT NYE HJEM.

5

Udsletteligt er det Indtryk, som denne Overgang frembragte paa mig. Den var saa stor, at den næsten var mig selv ubegribeelig. Hvidt og Sort ere ikke større Modsetninger, end som jeg havde været, og som jeg nu var. Jeg følte mig, som om jeg havde faaet Vinger paa Sjæl og Legeme -- jeg var ung for første Gang. Hald man har lagt Mærke til, hvorledes en Hund, 10 der er vant til at staa i Lænke, løber sig ad, naar man pludselig slipper den løs, hvorledes den da fører sig fra hoire til venstre, frem og tilbage og hviler i sin Glæde, da har man nogenlunde et Billede af mig i denne min nye Tilværelse. Jeg kunde ikke staa eller sidde stille et Øieblik; jeg lo, sprang, dansede og løb omkring, omfavnede og kyssede Madam Wexschall og hendes Veninde, Jomfru Liunge, som var der i Huset; jeg legede paa alle Fire 15 med Madam Wexschalls lille Datter Thora, gjorde det ene Hop efter det andet og sang dertil i vilden Sty; jeg syntes, jeg var kommen lige ind i Himmerige. Jeg kunde ikke sove om Natten af Glæde; i den tidligste Morgenstund vaagnede jeg og kunde ikke lade Jomfru Liunge -- med hvem jeg delte Sovestuen -- i Ro, saaledes længtes jeg efter Dagens Komme, til hvilken jeg tidligere i mit Hjem var opvaagnet med Angst og Smerte. Naar da endelig Timen kom til at staa op, sprang jeg ud af Sengen, dansede paa 20 Hosesokker hen ad Gulvet, ventede og dreiede Alt, hvad jeg eiede af Kjoler, Kraver, Baand osv., thi Inter syntes mig godt nok. Mit Ydre, der hidtil havde været mig temmelig ligegyldigt, fik nu paa een Gang Interesse for mig, og det læs mig nu i høi Grad paa Hjerte at være saa smuk som muligt; og da det er udenfor al Tvivl, at Glæden forskjønnede, fik mit Ydre virkelig Dag for Dag et friskere, livligere og mere blomstrende Udseende.

Det Wexschallske Hus var som alt søgt et Samlingssted for mange be- 30 gavede og talentfulde Mand. Hele Dagen modtog man Besøg af disse, og de skjenkede den unge fra Theatret bekjendte Pige ikke liden Opmærksomhed. Her var Ro, Orden, Glæde, i det mindste forekom det mig saaledes i Modstning til mit forrige Hjem. Hvad Under da, at jeg følte mig som gjenfødt til et nyt Liv og her for første Gang forstod, hvad det vilde sige: at være ung paa Sjæl og Legeme, fuld af Forhaabninger for Fremtiden og befriet for et uhyre Tryk -- det, som mit Forhold til Herman havde været 35

mig. Alt dette havde jeg rystet af mig, som Vandringsmanden ryster Støvet af sine Fødder. Jeg skædede nu kjækt og monteret ind i Livet, jeg søgte for første Gang det ungdommelige Overmaal af Kræfter, der gjorde mig let som en Fjer. Fra en stille, melancholsk, gammelklog Pige paa 16 Aar var jeg med et Blevet en munter, overgiven og noget kød Pige paa 12 Aar. Det eneste Tryk, som endnu var tilbage, var min Frygt for at røde Herman, naar jeg gik paa Gaden. Jeg vidste ikke ret, hvorledes jeg da skulde forholde mig lige overfor ham. Min Tausbed om mine Forhold og mine egne Anliggender bevarede jeg imidlertid ligesom tidligere, og aldrig omtalte jeg med et Ord til Madam Wexschall eller Nogen, hvad jeg havde lidt og gennemgaaet i Hjemmet. Denne Mangel paa Fortrolighed traagedet, var Forholdet imellem min sødte og kjære Veninde Madam Wexschall og mig saa smukt som muligt. Med moderlig Velvillie omgikkes hun den unge Pige, og med Kjærlighed sluttede jeg mig til hende. Min overgivne Spøg morede hende, og hun fandt det rarere at se min barnlige Glæde. Efter Middagsbordet lagde hun sig gjerne til Hvile paa Sofaen, idet hun sagde: „Na, Hanne, dans nu for mig! Det fornøier mig saa meget at se dig danse.“ Da opfriskede jeg alle mine tidligere erhvervede Færdigheder og dansede og sang af Hjertens Lyst. Ofte indartede denne Dans til en vild Lystighed og varede saa længe, indtil jeg udmattet kastede mig paa Knae foran hendes Læie paa Sofaen og med Hovedet paa hendes Bryet, halvt sovende, halvt spøgende og vovende om et Slags Dansekab faldt i Sovn ved Siden af min sovende Veninde. Denne min Dans efter Bordet var ligesom bleven hende en Nødvendighed, saa stort Behag fandt hun i at se den overgivne Leg. For mig var det ligesom en Trang. Det var, som om det elastiske Legeme, der saa længe var holdt i Bænd, behøvede dette Afløb for Overmaalet af sine Kræfter. Jeg brast ofte i Latter, sillerbedet som jeg sad, og naar da Madam W. spurgte mig: „Hvad ler du af?“ svarede jeg: „Aa, det vand jeg ikke“ — og jeg vidste det virkelig ikke; jeg traugte til at lo, og jeg lo af Hjertens Grund. Kort, jeg var lykkelig — med al ungdommelig Kraft lykkelig!

Wexschall havde ikke noget godt (lygte med Hensyn til sin Opførsel) mod unge Piger; men jeg havde lige saa lidt nu som tidligere under lignende Forhold Noget at beklage mig over. Han var som Alle i dette Hus venlig og god imod mig. Han var i Besiddelse af en medfødt Comik, som morede mig og alle Andre. Hans Sanddrubed maatte man ikke tage det for naer med, men der var i hans smaa forføngelige Løgne en vis Uskyldighed, de vare næsten altid morsomme og sjelden til Nogens Skade. Han var snarst i det kongelige Capel og spillede henrivende smukt paa Violin. Naar han gik op og ned i sin Stue og plaastrerede paa sit Instrument, kunde jeg i hele 40 Timer lytte dertil med største Glæde. Hans comiske Løse gik jo rigtignok

af og til videre end tilladt var. Saaledes erindrer jeg, at Oehlenschläger en Aften havde meldt sig for at læse en af sine Tragedier høit for Madam W. Disse Oplæsninger kjælede Wexschall, og han blev temmelig utilfreds, naar de tillodes, men vilde dog ikke have Gud for, at denne Underholdning ikke interesserede ham. Han fandt da paa alle Slags Puds for at bøde paa den Kjedsommelighed, han følte under Læsningen. Han havde en stor, prægtig Hund, som hed Murat. Denne var dresseret til at gaa og tie paa det mindste Vink af dens Herre. Da vi nu alle havde taget Plads om det runde Bord, og Oehlenschläger var i fuld Begeistring over sit Værk, begyndte Murat ubarmhertigt at gaa og hyle paa det Frygteligste. Wexschall sprang da forbitret op og gav sig -- tilsyneladende opbragt -- til at skjende paa det stakkels Dyr, der kun havde adlydt sin Herres Vink; han gjorde da insidende Undskyldninger for Oehlenschläger og forsikrede ham, at dette ikke oftere vilde ske, og bad ham derfor blive ved. Oehlenschläger var meget ubehagelig herover ved denne Afbrydelse, hvilket han havde Møis med at skjule, læste imidlertid dog videre, indtil den ubarmhertige Wexschall fandt et nyt Moment i Læsningen, hvor hun mente, at Hundens Gjøen vilde gjøre sin Virkning; og nu gjentoges de samme Undskyldninger, de samme Forsikringer til den fornærmede Digter. Vi Andre, der godt vidste, hvorledes dette hang sammen, havde den største Møis med at skjule vor Latter, usgtes vi naturligvis misbilligede Wexschalls Opførsel. Da Oehlenschläger var gaaet bort, og Madam W. behævede sin Mænd det Passerede, svarede han: „Jeg vil dog se, om jeg ikke kan vænne ham af med denne evige Oplæsen; den er forbandet kjedsommelig.“

Slige Oplæsninger og litteraire Underholdninger interesserede mig i høi Grad. Alt Sligt var mig nyt og gjorde et stort Indtryk paa min vidbegjærlige Sjæl, og jeg var lykkelig, over al Maade lykkelig. Mit Ophold i dette Hus var mit egentlige Fornær: Fornær i Livet, Fornær i Kunsten. Jeg spillede og gjorde bestandigt Lykke hos Publikum. Jeg var i Dilettantismens lykkelige Periode, hvor man i ingen Opgave ser Vanskelighederne, fordi man endnu intet Ideal har sat sig at stræbe efter og derfor i sin Uvidenhed tror, at man alt har grebet det, hvormed man endnu ingen Forestilling har. Det var en Leg med Kunsten uden Kamp, uden Smerte, uden feilslagne Forhaabninger, men ogsaa uden den høiere Glæde, som kun den fortaar, der gennem Smerte og Angest har set den „fødes af sin Sjæls Beklemthed“.

Nielsen, som ogsaa tit kom i det Wexschallske Hus, havde i nogen Tid gjort mig en lidenskabelig Kur, som vel kunde blevet farlig for mig, da jeg ikke havde saa Lidt tilovers for ham. Men min modfødte Takt og min Følelse for det Soremelige hjalp mig ud herover. Witzhusanden antog denne Kur imidlertid en saa heftig og udeløst Forn, at jeg i høi Grad stødtes tilbage.

Han lagde den saa aabenlyst for Dagen, at det uvesten lod, som om han ønskede, den skulde bemærkes af Alle, og dette satte mig i stor Forlegenhed. Han var en gift Mand med flere Børn — hvad maatte Folk tro om en saadan Kur, der traadte saa lidenskabelig, saa ungdommelig frem? Og det undrød mig slet ikke, om Mange virkelig stode i den Formening, at der mellem os var et utilladeligt Forhold. Denne Mangel paa Færdighed sættede ham i mine Øine. Og da han nu en Aften i den høieste Lidenskab talte om at skille sig fra sin Kone*, og hvorledes vor Forening da om nogle Aar kunde realiseres, da var min bærnlige Fortryllelse borte, og en Indignation mod ham traadte i Stedet, som i et Nu gjorde ham uskæddelig for mig for steds. Jeg fandt ham comisk i disse Udrud; jeg havde nu læst et helt andet Syn paa ham, og han, som før stod i et ideelt Lys for mig, stod nu i et latterligt — den visse Død for al Kjærlighed. Dette lod jeg ham nu i mit ungdommelige og glade Overmod føle, hvilket satte ham i et formeligt Raseri, som Madam Wexschall maatte dæmpe — mine smaa, kande Drillerier gik vel ogsaa stundom videre, end de burde. Han var derfor snart rasende paa mig, snart kjærligt stemt, og saaledes holdt vi det gaende Dag ud og Dag ind. Den Kur, der paa denne Tid bragtes mig af ham og Andre, gjorde mig kun overmodig uden at fængsle mig. Jeg var som etragt Kid, der sprang hid og did, men ikke lod sig gribe eller fastholde af Nogen. Ofte, naar jeg efter en overgiven Dag om Aftenen kom ind i mit Sovekammer, hvis Vinduer vendte ud mod Gaarden, fandt jeg Kjærlighedsbreve og rørende Vers, som vare kastede ind ad Vinduet af hin Militair, jeg alt tidligere har omtalt. Disse læste jeg nu høit for min Sovekammerat, Jomfru Liunge, og gjorde den i min Overgivenhed til Gjenstand for Latter og Parodi. En Morgen, da jeg vilde gaa ned ad Trapperne for at begive mig til Theatret, smudsede jeg pludselig ved at se en Mængde smaa Guldstumper og brogede Stene. Jeg tog nogle af dem op og gjenkendte til min Forundring hint Smykke, som samme Herre engang havde sendt mig, og som min Moder havde tilbageleveret til hans Moder. Det Hele var sonderbrudt og traadt i tusinde Stykker. Gule Topasser, lilla Amethyst, blaa Turquiser laa spredte ned ad Trapperne, udvorne af deres Indfatning. Jeg blev lidt skamfuld over dette Syn. Jeg havde ofte tænkt, Gud maa vide, hvilken smaa stakkels ung Pige hun nu har fristet med de Smykker, jeg ikke vilde modtage. Jeg havde altsaa gjort ham Uret i mine Taaker. Jeg tog en af disse Stene til Erindring om Godhed for mig, som dog maaske havde været større og ærligere ment, end jeg havde troet. Resten tog en Tjenesidsal i Huset. Den unge Officer forlod nogen Tid efter

* Han var gift med den lille, i sin Tid overmaade yndede Skuespillerinde, Enken efter Skuespiller Rind, med hvem han havde fire Børn.

Byen og reiste til Kiel, hvor man fortalte, han var falden i en Duel. Jeg havde aldrig veedet et Ord med denne Mand, men jeg tiltraar, efter denne hans sidste Gjerning, hvoraf jeg fik Vished om, at disse Smykker ene vare bestemt til mig, og til Ingen uden til mig, fik jeg nogen Interesse for ham. Der er noget Stygt ved den overmodige Ungdom. Den spotter ofte ubehørligt over slige Følelser, fordi den endnu ikke har erfaret, hvilken Magt en uovervindelig Lidenskab kan udøve over et Menneske. Længere han i Livet lære af, hvad det vil sige, naar vore egne, hedse og inderste Følelser blive haandede, saaledes som jeg overmodige Pige hin Dag haenligt sendte Smykkerne tilbage til den af min Kulde saarede Mand.

Den Wexschallske Omgangskreds blev større og større, og næsten daglig kom der nye Venner til. Det var meget let at faa Afgang i dette Hus, hvor et flygtigt Bekjendskab med Wexschall var tilstrækkeligt til at aabne Døren. Madam W., for hvis Skyld man især ønskede at komme, var Gjenstand for Alles Opmærksomhed, hvilket ikke var underligt, thi hun var meget elskværdig i hine Aar, og hun holdt over, at Tonen i Huset var god og dannet. Alle fandt, at Wexschall ikke var værdig til at have en saadan Kone, og man havde en Fornemmelse af, at hun selv dybt følte dette; desmere beundrede man hendes Holdning lige overfor denne Mand, der stod saa langt under hende. Imidlertid var hans Stilling ingenhvuds misandelsesværdig; thi denne Holdning lige overfor ham bestod i en isende Kulde, der hos mig ofte opvakte en Medlidenhedsfølelse for ham. Man satte hende overordentlig høit og underkastede sig hendes Villie, idet man med Stoltthed saae op til hende. At hun imidlertid ikke kunde være den Agtelse for ham, uden hvilken intet sandt Ægteskab kan bestaa, indsaae jeg tilfulde. Var Forholdet mellem ham og hende saaledes ikke det bedste, da var Forholdet mellem hende og mig des sømekkere, og det geraader hende til megen Ære, at jeg aldrig mærkede mindste Skygge af Uvillie over af den Opmærksomhed, der i hine Aar vistest den yngre Kunstøster, hverken i Livet eller paa Theatret, hvorfor jeg ogsaa hang ved hende med Taknemmelighed og Kjærlighed. Hun var i stor Yndest hos Publikum, og jeg glædede mig over hendes Lykke som over min egen. Jeg kjærtegnede hende som en elsket Moder, og hun mig som en Datter. Mange Aar efter talte hun ofte med Glæde med mig om vort Samliv i Laxegade.

Heved tre Maanedre havde jeg omtrent været i denne for mig hidtil ukjendte Lyksaligheds Tilværelse, da hun en Eftermiddag i Marts Maaned kom ind til mig, satte sig kjerligt ved min Side og sagde: „Min kjære Hanne, jeg har et bedrøveligt Budskab at bringe dig; lad mig se, at du med Entning vil tage derimod.“ Jeg studsede og spurgte: „Hvad er det?“ - „Herrens er pludselig død,“ lod hendes Svar. „Hvorfors?“ udbrød jeg; thi en Andelse førte for første Gang igjennem mig. „Han har betruvet sig selv Livet; man har fun-

det ham med en Pistol i Haanden; Politiet har været paa Spor efter ham i flere Dage paa Grund af et Underløb ved den Institution, ved hvilken han var ansat, og da han vidste, at man i Dag vilde gribe ham, har han berøvet sig selv Livet." Forfærdet brast jeg i den helligste Græd uden at kunne føre et Ord over mine Læber. Hun trøstede mig nu, saa godt hun kunde, uagtet det var vanskeligt for hende; thi hun kjendte intet Nøiere til vort tidligere Forhold, undtagen hvad Rygtet forvansket havde bragt hende som Andre. Jeg selv havde aldrig med et Ord omtalt ham for hende eller noget andet Menneske paa Jorden; 25 Aar maatte der til for at overvinde min Sky herfor; da først kunde jeg bringe dette Navn over mine Læber til min ulykkelige Vens Søster, som jeg vel nogle Gange havde set i min Barndom men ikke senere, men som jeg nu opøegte og tilhød mit Venkab, idet vi blandede vore Taarer. Selv Heiberg har først lært denne Episode af mit Barndomsliv at kjende ved at læse, hvad jeg her har nedskrevet. Madam Wexschall sad længe hos mig i denne min Bedrøvelse. Med Hovedet lænet mod hendes Bryst grød jeg heftigt og længe, men da hun ikke kunde faa mig til at tale, sagde hun: „Jeg vil lade dig være ene, for at du kan lette dit Hjerte.“ Hun gik og lod mig ene med min Græd og med de Tusinder af Tanker, som gennemskydede mit Hoved. Og nu kommer Noget, som jeg skattnør mig ved at nedskrive, men vil dog gjøre det, fordi det bedst kan vise, i hvor høi Grad dette Forhold havde pint mig. Da jeg var bleven ene, overlodt til mig selv, vekslede mine Følelser, idet jeg snart kastede mig grødende paa Sofaen, snart sprang op, drog min Aande lettet og udbrød: „Gud! saa er jeg da nu ganske fri for denne Vøgt, der har hvilet paa mig saa godt som hele mit Liv!“ Og en Følelse af Glæde gjenstrømmade mig. Thi under ingen Betingelser, under intet Forhold i Livet vilde jeg kunnet føle mig fuldkommen rolig eller lykkelig, saa længe jeg noget Øjeblik havde kunnet vente at møde ham paa min Vej. Denne Glæde afløstes da atter af Forfærdelse over, hvad der var sket, og mine Taarer brøde paa ny frem. Nu først forstod jeg Brevet til Kong Frederik den Sjette og forundrede mig over min tidligere Blindhed. Jeg gjen-
 25
 30
 35
 40

fessor Møhl, David og Fløve ere derinde, og de spørge Alle efter dig.“ Efter et Øiebliks Betsenkning svarede jeg: „Jo, jeg skal komme.“ Den Tanke, at Nogen skulde tro, at Herman havde været min Kjereste, og at jeg derfor nu ikke kunde lade mig se, var mig uimelig og fyldte mig med Skam; mig syntes, at det ligesom var at give det gamle Rygte Vedhold. Jeg havde derfor Selvløshedsnok til at gaa ind og være som sædvanligt. At jeg kunde overvinde mig hertil, har jeg i senere Aar selv ikke ret kunnet forstaa. Hvad maatte Madam W. og de Andre tro om mig, at jeg efter en saadan Efterretning kunde være som sædvanligt! De havde jo maattet tro, at jeg var kold som Is; de vidste jo ikke, hvilken Byrde der var væltet fra min Tilvarelse. Men aldrig har jeg dog kunnet forklare min moderlige Veninde eller nogen Anden, hvorledes dette var at forstaa. Da jeg kom ind til de Andre, mærkede jeg nok, at Alles Blik hvilede spidende og nysgjerrige paa mig; men ved at se mig tilsyneladende rolig kom Alt snart i Ligevægt, og Stemningen var utvungen og munter som sædvanligt. Da jeg om Aftenen gik til Ro, omtalte jeg heller ikke Dagens Begivenhed til min Soveskammerat; jeg gik strax i Seng og lod, som om jeg sov, usgtet mine Tanker længe dvalde ved min ulykkelige Vens Skjæbne. Man fandt en lille Guld kapsel med mit Haar paa den døde Hermanns Bryet — en Gave, jeg som halvvoxen Pige skjenkede ham paa hans Begjæring. Denne Kapsel har jeg efter 26 Aars Forløb modtaget af hans Søsters Haand. I Samtalen med hende fik jeg en Oplysning, som i høj Grad forundrede mig. Jeg spurgte hende, hvor gammel hendes Broder var, da han døde. Hans Alder havde altid været mig ukjendt, men vi søgte Alle, at han maatte være mellem 30 og 40 Aar. Og Andre maatte have troet det samme, thi deraf kom den Tale, at jeg var forlovet med en gammel Mand. Nu svarede hun mig til min Forundring, at min stakkels Ven var 29 Aar, da han den 27de Marts 1829 berøvede sig Livet og derved bragte en Moder og Søster til Fortvivlelse. Herman var altsaa kun godt 20 Aar, da han i Brogaden løftede mig ned af Billardet. At han var saa ung, var umuligt for Nogen at tro. Hans alvorlige Væsen hidrøg vel især hertil. I Samtalen med hans Søster erfarede jeg ogsaa, at det ingen Illusion var, da jeg havde antaget, at jeg unge Barn havde været hans eneste Fortrolige i hans Fortvivlelses Periode; thi hans Moder og Søster, skjøndt begge vare milde og kjærlige og hang ved ham med deres hele Sjæl, havde ikke erfaret det Mindste om hans Stilling og Beslutning. Denne Søster blev mig fra nu af en fortrolig Veninde. Jo ældre jeg blev, des mere er Erindringen om denne Mand rykket mig nærmere, og jo større blev min Taknemmelighed imod ham. Og mangen en Bøn har jeg i Aarenes Løb bedet til Gud for ham og hans Selighed. Morgenen efter at jeg havde erfaret hans Død, stod jeg op, tung i Hovedet af min urolige Søvn, men vilde ikke, at Nogen maatte mærke, hvad der foregik i mig, 40

og var derfor som sædvanligt. Det Somme gjentog sig paa Theatret, da jeg første Gang skulde spille. I ethvert Blik af de Andre saa en Forespørgsel til min Befindende — og nu at træde frem for et helt Publikum, som jeg vidste gjorde mig til Gjenstand for Sladder i alle Retninger! Imidlertid spillede jeg i det Ydre som sædvanligt, men da det var en lyselig Rolle, jeg skulde udføre, var Proven haard, og jeg erindrer, at jeg et Sted i denne maatte vende mig om for at afbære en Tase, der paa ingen Måde vilde holde sig indenfor sine Skærker. Høvelter hørte jeg, at jeg, om muligt, havde spillet lystigere end nogensinde og „at jeg dog vist var en kold Natur, eftersom dette havde været mig muligt“. — Ak! Verden dømmes som en Kortsynet, efter hvad den ser; den tror, at hvad dens Blik ikke kan opsluge, er slet ikke tilstede.

Jeg var i dette Tidspunkt kun noget over 16 Aar, og det unge Gemyt kom hurtigt over dette Indtryk. Jeg var i glade Omgivelser, min Sjæl, der saa længe havde vaandet sig i Sorg og Smerte, længtes efter Glæden, og jeg greb den med begge Hænder, hvor den tilbødes mig; og den tilbødes mig dagligt i mit nuværende Hjem, hvor intet Savn, intet Tryk knagede mig, men hvor Alt smilte mig imøde, saa min munne, ja overgivne Stemning hurtigt atter indfandt sig. Alle kappedes om at vise mig Velvilje og Godhed, jeg var trot af at søge og vilde være glad — og var det virkelig til Trods for et og andet Suk, som nu og da stjal sig frem og for et Øieblik fordunklede mit Aasyn.

MIN ANDEN KUNSTREISE.

Madam Wexschall, hendes Mand, Nielsen og et Par Kunstnere til agtede i Sommerferien at foretage en Kunstreise til Christiania, og hun sagde mig, at jeg skulde Regning paa, at jeg reiste med for at deltage i deres Forestillinger. Dette satte mig i den syvende Himmel. Jeg havde altid haft en brændende Lyst til at reise, og min Længsel efter at se et Bjergland skulde jeg nu endelig få tilfredstillet og det ved min Venindes Side. Fru Gyllembourg og Heiberg havde aldrig syntes om, at jeg tog i Huset hos Wexschalls, naagt de selv hørte med til hendes Omgangskreds, og Begge havde stor Godhed for Madam Wexschall. Fru Gyllembourg panstod, at dette Opholdsted fordrævede mig, at jeg var forandret fra det Øieblik, jeg var kommen der i Huset; at jeg var bleven koket og ikke mere mig selv. Dengang fandt jeg, hun havde Uret, nu tror jeg næsten, hun havde Ret, hvis man ellers kan være koket uden nogen som helst Beregning. Heiberg og hans Moder vare meget imod Reisen til Norge, og hun sagde: „Hvad skal De reise op til de Nordmand for og spille for dem — lad dem komme herved, naar de ville se Dem.“ Var jeg